

ще тя направи негова ханжмка, а азъ ще тя оставя да си бждеш на вѣржтж, и ще тя имамъ както сестра.

Княгинята— Махни ся ти казвамъ. дияволе нечестивий!

Арапинътъ (сърдито)— Кому казвашь дияволъ, бе? ти проклѣта геурке! (истегля си ятагана). Сега ти испивамъ кръвта (замахва като да я коли) динини имжнжнж геуру!

(Княгинята оплашена бялдисва и пада долу Арапинътъ ся оплашеа, поозъртеа ся и побява).

ЯВЛЕНИЕ V.

Княгинята— (Слѣдъ малко ся съвѣстява, става полєка, разхожда ся несвѣстно).

Мамо!... Ммла майчице!... Дѣ си!... дѣ си да видишь мене, злощастна робиня!.. Тейко!... Драгий ми тейко!... Дѣ си!... Дѣ е твоята царскж сила!.. Твоитѣ царски войски!... за да ми оттърватъ, да ми избавятъ!.. Свѣтославе! мой любезно братовче! Дѣ си! дѣ си да избавишь и мене злочестнж тѣй, както избави милжтж ми сестрица и милото ми братче! Дѣ си!... Нѣма! нѣма!! нѣма!!! Охъ! тѣжко робство, тѣжки мжки .. О! Боже вишний! ти който си утешителъ на беднитѣ и защителъ на злощастнитѣ подай ми, подай ми силж за да прѣтърпя тѣзи люти мжки .. О! създателю Христе! презри отъ ясното небо, и смили ся заради мене, бѣднж Българка! Ти бжди ми утѣшителъ, ти покровителъ!— Охъ! прѣдрагитѣ мои родители да ли и тѣ, далеч отъ мене, расподѣлятъ моитѣ мжки! да ли и тѣ сж жертва на грозното робство!... Но що думамъ, роби или отпуснати, на всждѣ, тѣхнитѣ дни сж пълни съ печаль, и очи нѣтъ непрѣставатъ отъ да изливатъ горки сълзи. Самий жи;